

Производ абортираног покушаја писања портрета случајног левичара у недовољно малој Србији. личан, сасвим неновинарски (и ненаучни) текст о логореичном, активистичком научнику, који је јавно медитирао о српским фашистима и фашистички оријентисаним усташама; као и о повезаним несрећама

(јак дугачак текст – просечно брзом читаоцу ће требати око 30 минута)

Нисам написао текст о Саши Јанковићу када је требало. Било би то самоубиство.

Грађанистички „снајперисти“ – којима је тада командовао Теофил Панчић – били су распоређени свуда око да, као слугу режима, вучићевца и плаћеника, одстреле свакога ко се усуди да напише нешто лоше о претходној инкарнацији инстант спасиоца, јуродивог не-Вучића из влажних снова културних.

А после, када се полицајци мисли освесте и коначно суоче са злом које су обожавали и промовисали, онај ко се усудио да проговори остаје „леш“. Човек мртвих уста, сахрањен у јавности. Крив зато што је нешто видео и разумео пре стада писмених и дрзнуо да прерано кукурикне.

Сетимо се овде обожавања Чедомира Јовановића, идола истих ових грађаниста, који су пре Прангије и друга Јова хтели да „убију за Чеду“. Уосталом, у позадини ове убилачке љубави лежи исти онај културално условљени импулс који је током Антибирокуратске револуције распаљивао страсти према тада обожаваном и обоженом Слободану Милошевићу.

О фашистички оријентисаним усташама Јова Бакића и мојим прстићима

Пише: Зоран Ђирјаковић
среда, 10 јул 2019 12:11

О фашистички оријентисаним усташама Јова Бакића и мојим прстићима

Пише: Зоран Ђирјаковић
среда, 10 јул 2019 12:11
